

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 912/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 30 sierpnia 2019 roku w sprawie II K 286/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	I. rażącej niewspółmierności orzeczonej kary i nawiązki tj. orzeczenie w stosunku do oskarżonej nadmiernie łagodnej kary z naruszeniem dyspozycji art. 53 § 1-3 kk - w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata oraz grzywny w wysokości 150 stawek po 10 zł każda, podczas gdy taki wymiar kary nie odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości, jest nieadekwatny w stosunku do stopnia winy oskarżonej oraz jest niewystarczający biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, albowiem:

- oskarżona przyczyniła się do zaistniałego wypadku w stopniu znacznym /pkt. 6 wniosków końcowych opinii z dnia 14.02.2019 roku/ , tj. poprzez popełnione błędy w technice i taktyce jazdy pozbawiła się możliwości uniknięcia przedmiotowego zdarzenia poprzez zatrzymanie swojego pojazdu przed torem ruchu pieszej, czym przyczyniła się do zaistnienia wypadku w stopniu znacznym.

- oskarżona - mimo iż doskonale знаła niebezpieczny odcinek drogi, w obrębie którego doszło do wypadku, nie zachowała należytej ostrożności i popełniła istotne błędy w technice i taktyce jazdy poprzez niewłaściwą obserwację przedpola jazdy i przekroczenie prędkości;

- w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego A. K. w stopniu znacznym przekroczyła dozwoloną prędkość, albowiem według biegłego S. S. minimalna prędkość kolizyjna, z jaką poruszał się pojazd A. K., wynosiła nie mniej niż 54 km/h - czyli była to prędkość pojazdu w chwili kontaktu z pieszą, natomiast prędkość z jaką poruszała się oskarżona była znacznie większa, ponieważ w/w podjęła manewr hamowania (świadek J. P. (1) słyszał bezpośrednio przed wypadkiem pisk opon i głośny odgłos uderzenia, a sama oskarżona wyjaśniła iż podczas manewru hamowania wysypały jej się zakupy i telefon);

- na skutek błędów w technice i taktyce jazdy A. K. Z. G. odniosła bardzo poważne obrażenia ciała,

	<p>które naraziły ją na wielotygodniowe cierpienie a w konsekwencji śmierć;</p> <p>- A. K. nie zainteresowała się stanem zdrowia Z. G., nie odwiedziła jej w szpitalu, nie okazała jej córce D. G. wsparcia moralnego ani współczucia;</p> <p>- w trakcie procesu karnego oskarżona nie przyznała się do winy i złożyła niewiarygodne wyjaśnienia zgodnie z przyjętą taktyką procesową, których celem było wyłącznie osiągnięcie korzystnego skutku procesowego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie da się nie zauważyć bezspornej okoliczności, iż w wyniku naruszenia przez oskarżoną zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, doszło do śmierci pokrzywdzonej. Jednakże tragiczny skutek wypadku czy też jak to określił skarżący "długotrwała i bezcelowa" hospitalizacja pokrzywdzonej nie mogą przesądzać o konieczności zaostrzenia wymierzonej oskarżonej kary.</p> <p>Przede wszystkim wskazać tu należy, iż w żadnej mierze nie może obciążać oskarżonej fakt, że pokrzywdzona zmarła dopiero w jakiś czas po wypadku, a hospitalizacja pokrzywdzonej nazwana "bezcelową" nie przyniosła spodziewanego efektu. Są to okoliczności zupełnie niezależne od sprawcy. Wymierzona zaś kara przede wszystkim winna pozostawać w wyważonej proporcji i być współmierna do popełnionego przestępstwa, a w szczególności do stopnia winy oskarżonej oraz</p>		

stopnia społecznej szkodliwości czynu. Jeżeli zatem wziąć pod uwagę, całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności przedmiotowo-podmiotowych, a w szczególności nieumyślny charakter przypisanego oskarżonej czynu, jak również nieumyślne naruszenie przez nią zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz dotychczasowy tryb jej życia, to pomimo tragicznego skutku zaistniałego wypadku, wymierzanie oskarżonej surowszej kary – czego żąda skarżący – byłoby nadmierną represją.

Skarżący uwypukla bezsporną okoliczność, że oskarżona przyczyniła się do wypadku w stopniu znacznym, jednakowoż traci z pola widzenia bardzo istotny fakt płynący również z treści opinii biegłego, którą podpira swe racje skarżący, że to nikt inny jak sama pokrzywdzona poprzez swoje zachowanie wprowadziła zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, gdyż to ona nie ustąpiła pierwszeństwa pojazdowi, którym kierowała oskarżona, a tym samym to zachowanie pokrzywdzonej (która w sposób nieprzewidziany przekraczała na jezdnię w niedozwolonym do tego miejscu) było główną i bezpośrednią przyczyną zaistniałego wypadku drogowego.

Należy zatem wziąć pod uwagę, że główną przyczyną zaistniałego wypadku było całkowicie nieodpowiedzialne zachowanie pokrzywdzonej (nieusprawiedliwione nawet dojrzałym wiekiem), która musząc przecież wiedzieć o natężeniu ruchu - usiłowała przekroczyć jezdnię w miejscu do tego nie przeznaczonym. Trudno więc oprzeć się wrażeniu, iż pomimo tragicznego skutku

zaistniałego wypadku, wymierzanie oskarżonej surowszej kary, byłoby niewspółmierne do wszystkich okoliczności sprawy.

Zachowanie pokrzywdzonej nie może pozostać bez wpływu na ocenę stopnia zawinienia oskarżonej, w zakresie naruszenia przez nią zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowymi i rzutować na umniejszenie jednak winy.

Pokrzywdzona była zobligowana do zachowania szczególnej ostrożności, a zwłaszcza do obserwowania tego, co się dzieje na jezdni i możliwości jej przekroczenia, jednakowoż w odpowiednim momencie i dozwolonym do tego miejscu, których to obowiązków jednakże nie dopełniła.

Mieć należy na uwadze, że gdyby piesza nie wkroczyła na jezdnię w niedozwolonym do tego miejscu do wypadku najprawdopodobniej by nie doszło. Od wszystkich uczestników ruchu, należy oczekiwać przestrzegania wymaganych zasad bezpieczeństwa. Zgodnie z art. 4 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602 ze zm.) każdy uczestnik ruchu i osoby znajdujące się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego zachowania.

Także i w judykaturze trafnie podnosi się, że ocena zachowania kierowcy nie może się opierać tylko na fakcie, że wypadek nastąpił, a prowadzący pojazd ma prawo liczyć na respektowanie zasad bezpieczeństwa ruchu przez współuczestników tego ruchu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19

czerwca 1996 r.- III KKN 33/66 –
Prok. i Pr. 1997/2/6).

Jednocześnie bezspornie z treści niekwestionowanej opinii biegłego wynika, że to nie prędkość kierowanego przez oskarżoną pojazdu stanowiła główną przyczynę zdarzenia, ale niewłaściwa obserwacja przez nią przedpola jazdy. Naruszenie przez oskarżoną zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było nieumyślne i wyniknęło głównie z nieuwagi, a nie zaś np. z brawurowej jazdy. Na brak brawury w sposobie kierowania pojazdem przez oskarżoną wskazują także zeznania świadka J. P. (2), który poruszał się pojazdem bezpośrednio za samochodem, kierowanym przez oskarżoną.

Skarżący posiłkując się treścią w/w opinii, staje na stanowisku, że skoro w chwili potrącenia pieszej prędkość samochodu, którym kierowała oskarżona wynosiła co najmniej 54 km/h, znakiem tego jest, że oskarżona przed podjęciem manewru hamowania, przekroczyła w stopniu znacznym dozwoloną prędkość. Sąd Rejonowy nie czynił ustaleń w tym zakresie. Jednakowoż analiza zeznań świadka J. P. (2), który bezpośrednio przed wypadkiem usłyszał pisk opon i głuchy odgłos uderzenia oraz depozycji oskarżonej, że podczas manewru hamowania wysypały jej się zakupy na szybę i wypadł telefon z torebki i dość szczegółowego opisu przebiegu uderzenia pieszej i następującego po tym sposobu zachowania się jej ciała (uderzenie głową o przednią szybę i upadek na jezdnię) oraz braku ujawnienia na jezdni śladów hamowania (pojazd posiadał system (...)) , pozwala na wysnucie wniosku, że proces podjętego hamowania był nagły i

trwał krótko. Sposób wykonanego manewru pozwala przypuszczać, że oskarżona nie jechała z prędkością znacznie przekraczającą dozwoloną prędkość administracyjną, bowiem w skutek tak krótkiego hamowania, pojazd nie zdołałby tak istotnie wytracić prędkości, aby w momencie zderzenia osiągnął on góra 54 km/h. Wspomniany opis oskarżonej samego momentu zderzenia z pieszą, jak też relacje poprzedzające zderzenie dotyczące opisu otoczenia jezdni są też dość szczegółowe (w zakresie, w którym zostały uznane za wiarygodne). Świadek zdarzenia, który jechał bezpośrednio za pojazdem pokrzywdzonej, również zeznał, że oskarżona nie jechała brawurowo, ale dość wolno. Ponadto - co bardzo istotne - żadna ze stron procesu (także apelant) nie zakwestionowała ustaleń faktycznych sądu rejonowego, w tym ustaleń dotyczących prędkości, z jaką poruszała się oskarżona.

Powyższe daje także asumpt przyjęciu, że oskarżona poruszała się przed zdarzeniem z prędkością ustaloną przez sąd meriti.

Podnieść trzeba, że wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, sąd meriti oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, wysnuł trafny wniosek, co do sposobu wymierzenia oskarżonej kary za popełniony czyn. Trzeba mieć na względzie, że wymierzona oskarżonej kara spełnić ma nie tylko cele wychowawcze i zapobiegawcze oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, ale musi także być karą adekwatną do rangi popełnionego przestępstwa i nie wykroczać poza stopień nadmiernej represji. Całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności przedmiotowo-

podmiotowych, nie przemawia za surowszym karaniem oskarżonej.

W pełni zgodzić się należy z sądem rejonowym, iż wymierzona oskarżonej w przedmiotowej sprawie kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy i kara grzywny w liczbie 150 stawek po 10 zł każda, stanowi trafną reakcję karną, współmierną zarówno do stopnia jej winy, jak i do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa.

Natomiast, co do warunkowego zawieszenia wykonania kary, to decydującym dla zastosowania tejże instytucji, jest pozytywna prognoza, co do dalszego postępowania oskarżonej, przy uwzględnieniu jej postawy i sposobu życia, właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa (art. 69§2 kk).

Oskarżona jest już kierowcą od szeregu lat i nigdy wcześniej nie spowodowała wypadku drogowego, nie była karana, przedmiotowy czyn był incydentalnym wydarzeniem w jej życiu. Oskarżona prowadzi ustabilizowany tryb życia, posiada rodzinę, przejawia właściwą aktywność społeczną, życiową.

Z pewnością nie chciała spowodować zdarzenia, za które ponosi odpowiedzialność. Po zdarzeniu natychmiast wysiadła z samochodu celem zorientowania się, co do stanu potrąconej pieszej, dążyła do udzielenia jej pomocy, dzwoniła na numer alarmowy, interesowała się przeprowadzaną dalszą akcją ratunkową.

Skarżący uwypukla okoliczności, że oskarżona nie zainteresowała się stanem zdrowia Z. G., nie odwiedziła

jej w szpitalu i nie okazała jej córce D. G. wsparcia moralnego ani współczucia oraz, że nie przyznawała się do winy. Choć istotnie z punktu widzenia ocen moralnych zachowania oskarżonej można byłoby oczekiwać, że oskarżona czynnie zainteresuje się ofiarą wypadku oraz samopoczuciem rodziny, zaproponuje pomoc, okaże współczucie i wsparcie, to jednakowoż mając na uwadze pozostałe wyżej wspomniane istotne aspekty dla sprawy związane z zaistniałym czynem i osobą sprawcy, w/w "bierność" nie przesądza jeszcze podstaw do surowszego potraktowania sprawcy. Przez podobny pryzmat należy oceniać zachowanie oskarżonej, która prezentowała wersję przebiegu wydarzenia celem minimalizacji swej odpowiedzialności. Jest to przede wszystkim prawo oskarżonej. Rozmiar przy tym tych „zabiegów” nie był na tyle znaczny, aby oskarżona w nadmierny sposób usiłowała zafałszować rzeczywisty przebieg zdarzenia, bowiem wskazywała również na te aspekty przebiegu zdarzenia, które stanowiły dla niej wydzwięk negatywny, m.in: nieuwagę przy obserwowaniu przedpola jazdy.

Z powyższych względów, należało zgodzić się z sądem I instancji, iż wymierzona oskarżonej w rozpoznawanej sprawie kara, stanowi trafną reakcję karną, współmierną zarówno do stopnia winy oskarżonej, jak i do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu i nie można traktować jej, jako kary rażąco łagodnej.

W przekonaniu sądu, samo zaistnienie rozpoznawanego tu zdarzenia, jego tragiczny skutek,

konieczność egzystowania ze świadomością skazania "za wypadek ze skutkiem śmiertelnym", a także orzeczonej wobec oskarżonej zespół kar i środek kompensacyjny, stanowić będą dla niej wystarczającą przestrogę na przyszłość oraz dodatkowy bodziec do przestrzegania wszelkich zasad i praw ruchu drogowego. Dlatego też biorąc pod uwagę zwłaszcza warunki i właściwości osobiste oskarżonej, jak również jej dotychczasową niekaralność, uzasadnione jest w przekonaniu sądu okręgowego przypuszczenie, że dla oskarżonej niniejsza sprawa i całokształt wymierzonej jej kar oraz środków stanowić będzie wystarczającą dolegliwość oraz przestrogę i nauczkę na przyszłość.

Kara spełni w sposób właściwy cel zapobiegawczy oraz wychowawczy, jak również cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponadto zauważyć też należy, że jeżeli nawet oskarżona nie wykorzysta danej jej szansy, a w szczególności popełni kolejne przestępstwo, to przecież istnieje możliwość zarządzenia wobec niej orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Wniosek

o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zaostrenie wymierzonej oskarżonej kary

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>3.2.</p>	<p>II. zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonego środka kompensacyjnego tj. orzeczenie na rzecz D. G. rażąco niskiej nawiazki w kwocie 5000 zł, która to suma nie rekompensuje w najmniejszym stopniu negatywnych przeżyć oskarżycielki posiłkowej i wyrządzonej jej krzywdy moralnej, a w świetle dominującego orzecznictwa sądów - nawiazka winna mieć „kompensacyjny” charakter - vide: postanowienie SN z 22.06.2017 r. (IV KK 191/17, LEX nr 2327877) - „wysokość orzeczonej na podstawie art. 46 j 2 k. k nawiazki winna być miarkowana z uwzględnieniem rozmiaru szkód, ale szczególnie rozmiaru krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonemu, ocenianej zwłaszcza przez pryzmat subiektywnych doznań ofiary przestępstwa, sposobu działania sprawcy, jak również tego, jaki wpływ na stan psychiczny osoby pokrzywdzonej wywołało znalezienie się w sytuacji ofiary przestępstwa”.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na podstawie art. 46 § 2 kk zamiast obowiązku określonego w art. 46 § 1 kk - jeżeli orzeczenie obowiązku określonego w § 1 tego przepisu, jest znacznie utrudnione, sąd może orzec nawiazkę na rzecz pokrzywdzonego lub – w razie jego śmierci – na rzecz osoby najbliższej, której sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu. Przez "sytuację życiową" należy rozumieć nie tylko sytuację majątkową, która mogłaby ulec znacznemu</p>		

pogorszeniu przez śmierć pokrzywdzonego (np. przez spadek dochodów rodziny na skutek śmierci jej jedyne go żywiciela), lecz także sytuację osobistą (która wyraża się w krzywdzie osób najbliższych zmarłego pokrzywdzonego). Ocena powinna mieć zatem charakter całościowy. Nie oznacza to jednak, że pogorszenie sytuacji życiowej musi dotyczyć zarówno sfery majątkowej, jak i osobistej osoby najbliższej. Pogorszenie sytuacji, o którym mowa w przepisie, musi mieć jednak charakter znaczny, a zatem istotny. Na gruncie stosunków osobistych ocenie podlegać musi faktyczny związek emocjonalny pomiędzy osobą najbliższą, a zmarłym pokrzywdzonym, a co za tym idzie - zakres krzywdy doznanej w wyniku śmierci pokrzywdzonego.

Nawiązka przybierze tu więc postać swoiście zryczałtowanego odszkodowania, choć przy określaniu jej wysokości sąd powinien oszacować ją w granicach przybliżonych do wysokości wyrządzonej szkody, tak aby spełniła swą kompensacyjną funkcję.

Zważyć w niniejszej sprawie należy, że sąd rejonowy w zakresie okoliczności mających wpływ na zasądzenie nawiązki nie czynił zasadniczo ustaleń (brak takowych w kierunku "znacznego pogorszenia" sytuacji życiowej w rozumieniu majątkowej osoby pokrzywdzonej).

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym głównie depozycji świadka D. G. przez pryzmat logiki, wiedzy i doświadczenia zawodowego daje podstawy do uznania, że w/w poniosła negatywne skutki związane ze śmiercią swej matki, które w globalnym

ujęciu zakwalifikować można jako krzywdę, cierpienie, niedogodności związane z wymuszeniem zmiany swych planów i sytuacji życiowej. Córka zmarłej niewątpliwie poniosła psychiczne skutki związane ze śmiercią bliskiej osoby - matki. Jednakowoż w sprawie brak jest dokumentacji (dowodów) wskazujących, że doznania te przekraczały skutki tzw. normalnej reakcji żałoby, tj. wykluczyły córkę pokrzywdzonej z normalnego funkcjonowania na znaczny okres czasu, bez pomyślnych rokowań na zmianę jest stanu psychicznego.

Oprócz psychicznych konsekwencji wynikających z wypadku, córka pokrzywdzonej doznała negatywnych następstw w życiu osobistym. Niewątpliwie wypadek matki, prawie miesięczna jej hospitalizacja, konieczność w tym okresie wzmożonej opieki nad nią, wymusiły po stronie jej córki konieczność zmian. D. G. musiała zweryfikować swe plany, w tym powrócić do kraju celem opieki nad matką, co generowało koszty biletu lotniczego, wiązało się również z utratą pieniędzy poniesionych na opłatę za prywatny żłobek syna. Opiekę nad matką (wizyty w szpitalu) w/w musiała dodatkowo pogodzić ze sprawowaniem opieki nad dwuletnim dzieckiem. Wobec powyższego kwotę 5.000 zł. orzeczoną przez są meriti uznać należy za wystarczającą jako rekompensatę powyżej opisanych skutków. Nie można natomiast podzielić poglądu skarżącego, że w realiach omawianej tu sprawy, należyta kwotą nawiązki będzie 20.000 złotych. Zważyć przy tym należy, że orzeczenie nawiązki w wysokości, która nie pokrywa w całości wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem,

<p>otwiera drogę do dochodzenia części niezaspokojonej w procesie cywilnym (§ 3). „Norma dekodowana z art. 46 § 2 k.k. chroni interesy pokrzywdzonego oraz osób, których sytuacja życiowa w wyniku śmierci spowodowanej przestępstwem uległa pogorszeniu i nałożenie nawiązki ma ją w pewnym stopniu zrehabilitować, lecz nie zamykać drogi do odszkodowania. Od decyzji poszkodowanych w tej sytuacji zależy, czy będą dochodzić i dowodzić szkody i jej wysokości w dalszym ewentualnym postępowaniu cywilnym” (wyrok SA we Wrocławiu z 17.05.2018 r., II AKa 106/18, LEX nr 2505792).</p>	
Wniosek	
o zasądzenie na rzecz D. G. nawiązki w wysokości 20.000 zł;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 30 sierpnia 2019 roku sygn. akt. II K 286/19	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
wyrok jest słuszny, apelacja oczywiście bezzasadna	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt 2	<p>O kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636§ 1 kpk, zgodnie z którymi oskarżycielkę posiłkową należało obciążyć wydatkami, poniesionymi na tym etapie procesu, ustalając wysokość opłaty za II instancję na podstawie art. 13 ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 z późn. zm.) - w kwocie minimalnej oraz wydatki na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym z dnia 18 czerwca 2003 roku (Dz. U. 108, 00z. 1026) z późn. zm. (równie 20zł.)</p> <p>Wobec tego, iż apelacja oskarżycielki posiłkowej okazała się być całkowicie niezasadna (i był to jedyny wniesiony środek odwoławczy), niezasadnym okazał się wniosek pełnomocnika o zasądzenie na rzecz D. G. kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne. Zasada jest bowiem, iż w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego (jak w niniejszej sprawie), koszty procesu za postępowanie</p>

odwoławcze ponosi ten, kto środek ten wniósł (rat. 636 § 1 k.p.k.).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie w zakresie kary i środka kompensacyjnego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------